

A woman with long brown hair is shown in profile, sitting on a wooden ledge. She is wearing a bright blue sweater and a yellow skirt with a green and blue pattern. She is looking out at a vast blue ocean under a clear sky. The text 'tule minuga kaas' is overlaid in a white, cursive font.

tule
minuga
kaas

KARMA BROWN

Karma Brown
Come Away with Me
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Karma Brown
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M02306816
ISBN 978-9949-25-881-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee.

Adamile & Addisonile, minu elu suurimatele armastustele.

Ja kõigile neile, kellele elu on andnud sidruni ja kes on
teinud sellest limonaadi, see raamat on ka teile.

Surm jätab endast maha südamevalu, mida mitte keegi ravida
ei suuda, armastus jätab endast maha mälestuse, mida mitte
keegi varastada ei saa.

Hauakiri Iirimaal

Üks

Chicago

1

Nüüdki veel paneb piparmündi lõhn mind endiselt nutma...

2

Me sõidame mööda pimedaid tänavaid sellise ilma jaoks liiga kiiresti. Gabe minu kõrval ragistab jõulukepikese kommipulka ja trummeldab põialdega vastu rooli, lauldes kaasa oma lemmikjõululaulule, mis parajasti raadiost tuleb.

Ta sirutab ühe käe kommi teise poole järele ja kasutab teist raadio kõvemaks keeramiseks. Ma ütlen talle, et ta käed roolil hoiaks, aga ma ei ole kindel, et ta mind üle muusika kuuleb.

Kui ta vaid kuulaks, kui ma vaid ütleksin seda valjemini.

On 18.56. Vaatan närviliselt kella... 18.57. Me jääme hiljaks ja mu ämm vihkab seda, kui me hilineme.

Sel kellaajal on taevas juba mustaks muutunud, eriliselt masendav tõsiasi Chicago talve kohta. Aga vilkuvad jõulutuled, mis ümber tänavavalgustuspostide väänlevad, korvavad seda. Õigusfirmast puhkusel, tervelt kuus päeva vabadust, on Gabe elevil ja peotujuline. Pealegi on jõululaupäev ja meil on sellel aastal tähistamiseks nii palju põhjuseid. Ta ragistab innukalt kommipulka, liiga kärsitu, et seda nautida. Kommi magus, värskendav lõhn täidab auto.

„Su ema saab maruvihaseks,” ütlen ma pilku Jetta armatuurlauakellale heites. „Me jääme nii palju hiljaks.”

„Viis minutit. Kõige rohkem kümme,” ütleb Gabe. „Küll ta üle elab.”

„Ei tea, kas meie elame.” Vaatan meest iroonilise pilguga. Pärast kaheksat aastat Lawsonide perekonna hulka kuulumist on kolm asja, millega ma arvestada võin. Esiteks, nad armastavad süüa ja lõuna ajal läbi astumine tähendab üldiselt kuuekägulist toidukorda, mis on täielikult Gabe'i itaallannast ema valmistatud. Teiseks, Gabe päris oma armastuse elu vastu ning vankumatu positiivsuse oma isalt, mille eest ma olen tänulik. Ja kolmandaks, sa ei jää kunagi, mitte iialgi Lawsonide perekondlikule sündmusele hiljaks... ega tule sellele ilma hea pudeli punase veinita.

„Sa pead lõdvestuma, kallis.” Gabe võtab parema käe roolilt ja paneb selle hetkeks mu põlvele, enne kui mööda reit ülespoole libistab. Tema kore peopesa – antiikse hälli, milles mina lapsena magasin, liivapaberiga ülelihvimisest karedaks muutunud – kriibib reiel edasi liikudes mu sukkipükse. Veinipudel kukub mul sülest maha.

„Gabe!” Ma naeran ja laksan talle mänguliselt vastu kätt. Tõstan veinipudeli püsti ja panen selle põrandal oma seemisnahksete talvesaabaste vahele. „Pane oma käsi roolile tagasi. Kui see pudel peaks katki minema, oled sa kutu.”

Aga Gabe hoiab oma kätt seal, kus see on. „Usu mind,” mõmiseb ta, naeratus laiemaks muutumas. „See ajab asja korda.”

„Me oleme peaaegu kohal,” protesteerin mina, vajutades kätt kõvasti tema omale, peatades ajutiselt selle liikumise. „Hoiame selle hilisemaks, eks? Kui me ei ole hiljaks jäämas ja sina ei istu rooli taga.”

„Ära muretse, ma olen vilunud ühe-käega juht,” ütleb tema, kätt minu pingutustele vaatamata vähehaaval kõrgemale nihutades. „Pealegi ma ei taha, et sa mu vanemate juurde jõudes ärevil oleksid. Sa ju tead, kuidas mu ema hirmu haistab.” Gabe pöörab pead ja teeb mulle silma ning ma sulan. Nagu alati.

Tema sõrmed haagivad end mu sukkpükste paksu värvli vahele, mis asetseb otse mu hiljuti paisuma hakanud kõhu all, ja ma lõpetan protesteerimise.

Rockin' around the Christmas tree... have a happy holiday...

Mul jääb hing kinni, kui Gabe'i sõrmed värvli vahelt edasi suunduvad ja mu mitte küll seksikatesse, kuid üsna praktilistesse aluspükstesse liiguvad. Ma vaatan mehe poole, aga too hoiab pilgu teel, naeratus huultel mängemas. Sulgen silmad ja toetan pea vastu peatuge, Gabe'i käsi samal ajal allapoole liikumas...

Siis korraga toimub liiga palju liikumist täiesti valedes suundades. Nagu sõidaks kinniste silmadega Ameerika mägedel, suutmata aru saada, milline pööre järgmiseks tulemas on. Ainult et puudub igasugune elevus – on üksnes paanika arusaamast, et Gabe'il ei ole enam auto üle kontrolli. Haare rehvide ja tee vahel kaob ning Gabe'i sõrmed rapsavad minu jalge vahelt välja. Ma ütlen hingeldades tema nime ja surun käed vastu istmeservi. Auto tagaosa liigub küljelt küljele ning hetkeks tundub, et kontroll on jälle Gabe'i käes. Ma luban endal murdosa sekundiks kergendust tunda. Ühe kiire mõtte selle kohta, et õhtusöögile hiljaks jäämine ei ole lõppude lõpuks kõige hullem asi, mis juhtuda saab. Hetke, mõtisklemaks selle üle, kuidas meil vedanud on.

Siis pöörab auto iiveldamaajava jónksatusega kõrvale. Hoog on nii suur, et see viskab mu nagu kaltsunuku külje poole ja mu pea raksatab vastu akent. Mul lööb silmist sädemeid, need segunevad tänavavalgustite siravate tuledega, tekitades peadpööritava kaleidoskoobi. Mul on tunne, nagu vaataksin kõrgel öises taevas keerlevat valgustatud vaateratast.

Kui meie auto lambipostiga kokku pörkab, kohtub teras terasega ja kõik aeglustub. Ma mõtlen endamisi, kas veinipudel on ikka terve. Mõtlen, et nüüd on meil õhtusöögile

hilinemiseks vähemalt hea põhjus olemas. Ja mind häämsatab, et raadio mängib jätkuvalt edasi, justkui mitte midagi ei oleks muutunud.

Kokkupõrkele järgneb metalli krigin, kui meie tugev auto praktiliselt kaheks rebeneb. Ja muusika mängib endiselt edasi. Kui õhupadi minu näo ja rinna ees lahti lendab, kardan ma, et võin lämbuda. Kuid siis ründab valusööst, sügav ja hirmutav, minu kõhtu – kus on end mugavalt sisse seadnud meie mõlema jaoks kõige olulisem olevus – ja see võtab mind hingetuks.

Mõni sekund hiljem jääb kõik vaikseks.

Ma üritan hüüda Gabe'i nime, aga mul ei ole hääle kuulda-vale toomiseks õhku. Sirutan vasaku käe välja, lootes teda tunda enda kõrval. Mul on vaja talle öelda, et miski on valesti. Mu pea valutab kohutavalt.

Gabe teab, mida teha.

Aga peale külma, tühja istme ei ole minu kõrval mitte midagi.

Siis ma mõistan, et auto sees sajab lund.

Sel korral meil ei vea.